

Uit de Wereld

Een ongelooflijk leven in 31 hoofdstukken

Inhoudsopgave

Hoofdstuk 1A
Hoofdstuk 2A
Hoofdstuk 3A
Hoofdstuk 4A
Hoofdstuk 5A
Hoofdstuk 6A
Hoofdstuk 7A
Hoofdstuk 8A
Hoofdstuk 9A
Hoofdstuk 10A
Hoofdstuk 11A
Hoofdstuk 12A
Hoofdstuk 13A
Hoofdstuk 14A
Hoofdstuk 15A
Hoofdstuk 16A
Hoofdstuk 17A
Hoofdstuk 18A
Hoofdstuk 19A
Hoofdstuk 20A
Hoofdstuk 21A
Hoofdstuk 22A
Hoofdstuk 23A
Hoofdstuk 24A
Hoofdstuk 25A
Hoofdstuk 26A
Hoofdstuk 27A
Hoofdstuk 28A
Hoofdstuk 29A
Hoofdstuk 30A
Hoofdstuk 31A

HOOFDSTUK 1A

Amsterdam-Oost: waar het begon

Street-smart & warm — professionele versie

Ik ben geboren in Amsterdam-Oost, eind jaren vijftig. De eerste vijf jaar van mijn leven speelden zich daar af: kleine straatjes, gewone mensen, een buurt waar iedereen elkaar kende. Mijn moeder was een echte Amsterdamse — warm, lief en altijd met humor. Mijn vader had Surinaamse roots, maar er stroomde net zo veel Amsterdams bloed door zijn aderen als bij haar. Voor buitenstaanders maakte dat ons gezin bijzonder, maar voor mij voelde het gewoon als thuis.

We hadden het niet breed, maar er was liefde, gezelligheid en familie. Dat was de basis die je als kind gedachteloos opzuigt, zonder te snappen hoe waardevol het eigenlijk is.

Toch begon mijn echte jeugd — de jaren waarin ik werd gevormd — pas toen we naar Landsmeer verhuisden. Ik was vijf. Een kleine jongen nog, maar het voelde alsof er een wereld openging. Van de straten van Oost naar de ruimte van het dorp: weilanden, water, lucht, vrijheid.

Ik was de oudste jongen in huis. Drie oudere zussen boven mij, en pas elf jaar later kwam er een nakomertje: mijn kleine broertje, een cadeau voor later. Maar tijdens mijn jeugd was ik de enige jongen tussen de meiden — iets dat me vormde, al had ik dat toen niet door.

In Landsmeer leefde ik zoals ieder ander kind daar: kattenkwaad, rondrennen, avonturen zoeken. Altijd buiten, altijd in beweging. Ik was geen engeltje — nooit geweest — maar ik had wél iets wat andere jongens niet hadden: ik kon plots stilstaan.

Terwijl de rest van het dorp druk bezig was met rotzooi trappen, stond ik soms tien minuten voor een etalage. Vooral bij de banketbakker. Die kleuren, dat gebak... ik weet nog steeds niet precies waarom het me zo aantrok, maar het gaf me rust. Ik keek ook naar andere etalages: sieraden, speelgoed, interieurzaken. Niet omdat ik het wilde hebben, maar omdat het beeld klopte. Dat voelde ik al als kind.

Achteraf weet ik: daar zat de kunstenaar al. Niet luid of opvallend, maar stiller, tussen het kattenkwaad door.

Mijn vader werd in Landsmeer al snel een bekend gezicht. Een rustige man, geliefd en gerespecteerd. Van hem leerde ik een van de belangrijkste lessen die later mijn leven hebben gered:

je hoeft niet altijd met het circus mee te draaien — soms moet je toeschouwer blijven.

En zo begon het allemaal.

Een jongen uit Oost, opgegroeid in Landsmeer.

Straatwijs, nieuwsgierig, anders dan de rest — al wist ik dat toen nog lang niet.

■ HOOFDSTUK 2A

Landsmeer in de jaren zestig en zeventig was een wereld op zichzelf. Het was

geen dorp waar je je verveelde — er gebeurde altijd wel iets. Het water, de

weilanden, de sportvelden, de dorpsfiguren... het had iets vriendelijks, maar

ook iets onvoorspelbaars. Een dorp dat klein leek, tot je er ging wonen. Dan

ontdekte je dat iedereen elkaar kende, dat verhalen snel gingen, en dat je beter

geen grote bek kon hebben zonder het waar te maken.

Ik paste er gek genoeg perfect in.

Ik was geen stadskind meer, maar ook geen dorpsjongen in de klassieke zin.

Ik zat er precies tussenin.

Als kind hing ik veel op straat. Dat deed iedereen.

Je had geen iPad, geen telefoon, geen PlayStation — je had elkaar.

We stonden op het veld, we zaten bij de sloot, we roken aan vrijheid zonder te

begrijpen dat het vrijheid was.

En ja... we haalden kattenkwaad uit.

Ik deed net zo hard mee als de rest.

Stiekem ergens een band leeg laten lopen, door het riet rennen, halfdronken

van Fanta op de schommel, de oudere jongens nadoen.

Maar toch keek ik anders.

Als we langs de winkels kwamen, bleef ik soms staan.

Mijn vrienden begrepen daar niks van.

"Kom nou, Ton!"

Maar ik stond voor de etalage van de banketbakker te kijken.

Naar de taarten. De kleuren. Hoe het licht erop viel.

Geen jongen van die leeftijd deed dat.

Ik wel.

Het viel niemand op, behalve mijn moeder.

Zij glimlachte altijd als ik dat deed.

Alsof ze iets zag wat ik zelf nog niet zag.

De buurt waarin we woonden was veilig, maar niet slap.

Je moest je mannetje staan.

Je moest durven, maar ook kunnen inschatten wie wat waard was.

In Landsmeer waren jongens die ruig deden, maar zodra het serieus werd,

verdwenen ze als sneeuw voor de zon.

En er waren jongens die stil waren maar sterk.

Die laatste groep, daar kon ik mee.

Want ik was zelf ook zo.

Mijn vader werkte hard, vaak weg.

Mijn moeder was de spil van het gezin: warm, eerlijk, recht door zee.

En bij ons thuis kwam iedereen.

Vriendjes en vriendinnetjes bleven eten, bleven hangen.

Mijn moeder was het type vrouw waar kinderen zich veilig bij voelden.

Je proefde bij ons thuis altijd warmte — later begreep ik hoe uitzonderlijk dat

eigenlijk was.

En dan had je de dorpsfiguren.

Mensen die Landsmeer kleur gaven.

Je kende de slager, de man van de jachthaven, de sporters, de brommer jongens, de vissers.

Het was een dorp waar verhalen sneller gingen dan de brommers zelf.

Maar het mooiste aan Landsmeer was simpel:

je kon er alles zien, alles meemaken, en toch ongeschonden blijven —

als je wist hoe.

Dat was mijn talent als kind.

Niet de grootste mond.

Niet de hardste vuist.

Maar een radar die werkte.

Altijd.

En zonder dat ik het wist, zou precies die radar me later door werelden
heen

helpen waar veel sterkere mannen ten onder gingen.

■ HOOFDSTUK 3A

Mijn vader, mijn moeder en de mannen die het dorp kleur gaven

In Landsmeer viel mijn vader al snel op. Niet omdat hij aandacht zocht, maar

omdat hij gewoon zó was: rustig, vriendelijk, sociaal, en volledig zichzelf. Hij

heette Toon Baars, en werkelijk iedereen kende hem.

Niet omdat hij luid aanwezig was, maar door de manier waarop hij leefde.

In onze buurt woonden toevallig een paar andere Surinaamse mannen. Geen

hechte vriendengroep, geen grote verhalen. Gewoon hardwerkende, rustige

mannen met hun eigen leven. Niemand keek vreemd naar hen, maar ze vielen

ook niet bijzonder op. Ze deden hun ding en gingen hun weg, net als iedereen.

Maar mijn vader was anders.

Niet beter — anders.

Hij mengde zich in het dorpsleven alsof hij er altijd al had gewoond. Hij kaartte

met de boeren, biljartte in het café, maakte een praatje op straat. Iedereen mocht hem, en hij mocht iedereen. Dat ging vanzelf. Mijn vader had dat soort

uitstraling: een natuurlijk gemak waarmee mensen hem omarmden.

Mijn moeder, Dien, was de zachte kracht thuis. Warm, zorgzaam, energiek, met

dat echte Amsterdamse hart op de tong. Bij haar voelde iedereen zich welkom:

mijn vrienden, mijn vriendinnetjes, buurtkinderen. Er was altijd eten, altijd thee,

altijd humor.

Samen vormden mijn ouders een basis zoals je die maar zelden ziet:
liefdevol,
stabiel, veilig.

Mijn vader was een observator. Hij keek eerst, sprak later. En als hij
sprak, zat
er vaak een wijsheid in die je pas jaren later begreep. Zo zei hij ooit tegen
mij:

“Tonny, het leven is een circus.

Als je erin stapt, kom je er moeilijk uit.

Maar als je toeschouwer blijft, kun je altijd weglopen.”

Als kind hoorde ik alleen de woorden. Pas later, in de werelden waar ik
terecht kwam — waar criminaliteit dichtbij was, waar jongens vielen, waar
het

leven hard kon zijn — begreep ik pas écht wat hij bedoelde.

Het was geen waarschuwing uit angst. Het was een richtingaanwijzer.

Eentje die me op cruciale momenten overeind hield.

Mijn ouders zijn er allebei niet meer. Ze gingen te vroeg, zoals dat vaak
gaat

met goede mensen. Maar wie ik ben, hoe ik kijk, hoe ik beslis, hoe ik voel
— dat

komt rechtstreeks uit dat huis in Landsmeer.

Van mijn moeder kreeg ik warmte.

Van mijn vader kreeg ik mijn kompas.

En zonder dat iemand het wist, zonder dat ik het wist, werd daar de basis
gelegd voor een leven dat alle kanten op zou gaan — maar nooit zonder
het

fundament dat thuis heette.

■ HOOFDSTUK 4A

Amsterdam-West, Terry en de eerste deur naar Noord

Naarmate ik ouder werd, begon Landsmeer me langzaam te knellen. Niet omdat

ik het zat was — het bleef een fijne, veilige plek — maar ik voelde dat er méér

was. Ik wilde verder kijken dan de weilanden, de slootjes en de vaste gezichten

die iedereen al jaren kende. En die grotere wereld kwam sneller op mijn pad dan

ik had verwacht.

Ik ging naar school in Amsterdam-West. Dat was een totaal andere omgeving

dan het rustige Landsmeer: drukker, harder, sneller. Je moest daar op een andere manier overeind blijven. En precies daar ontmoette ik iemand die mijn

kompas richting een compleet nieuwe wereld draaide:

Terry.

Terry kwam uit Amsterdam-Noord, en dat zag je meteen.

Een goeie kop.

Een blik waar je om moest lachen, maar die je ook scherp hield.

En humor waar je van dubbel klapte.

Vanaf de eerste dag klikte het. Hij had iets ongrijpbaars — een natuurlijke flair,

een straat-slimheid — maar zonder opschepperij. We werden gabbers. Niet

zomaar vrienden, maar die zeldzame vriendschap die je alleen in die jaren hebt:

intens, loyaal, vanzelfsprekend.

Via hem kwam ik voor het eerst écht in aanraking met Amsterdam-Noord.

En Noord in die tijd... dat was geen buurt. Dat was een universum op zichzelf.

Terry nam me mee naar zijn wereld: Nieuwendam, de pleintjes, de galerijen van

de flats, de jongens die stoer deden, de gasten die veel te vroeg volwassen

waren. Ik keek mijn ogen uit. Noord was rauwer. Eerlijker. Harder. Maar ook

levendiger dan alles wat ik kende.

Als Landsmeer mijn veilige basis was, dan was Noord mijn eerste voorproefje

van een grotere wereld.

Een plek waar je jezelf moest redden.

Waar humor net zo belangrijk was als lef.

Waar je direct moest laten zien dat je geen sukkel was.

Met Terry voelde dat allemaal natuurlijk. Hij had een magnetische energie — je

wilde erbij zijn, je wilde mee, je wilde zien waar hij je naartoe bracht. We kwamen op plekken waar ik anders nooit terecht zou komen. Hij stelde me voor

aan jongens die ik tot dan toe alleen van verhalen kende. En langzaam werd

Noord een tweede thuis.

Niet omdat het zo veilig was — dat was het allerm minst — maar omdat ik daar iets

vond wat ik nodig had: spel, spanning, uitdaging, tempo.

Achteraf gezien is dit het moment waarop mijn leven echt groter werd. Niet

omdat er iets spectaculairs gebeurde, maar omdat één vriendschap één deur

opende — een deur die uiteindelijk zou leiden naar de Zilverberg, de

coffeeshops, Addy, de kunst, Barcelona, Congo... kortom: alles wat mijn leven

later zou vormen.

Het begon allemaal op een gewone schooldag in Amsterdam-West,
met een jongen uit Noord met een goeie kop
en humor waar niemand tegenop kon.

Vanaf dat moment draaide mijn leven één tandje harder.

■ HOOFDSTUK 5A

Noord: waar straatwijsheid en discipline samenkwamen

Via Terry werd Amsterdam-Noord mijn tweede thuis.

En Noord in die tijd — eind jaren '70, begin jaren '80 — was geen plek waar je

kon bluffen. Je moest mee kunnen in het tempo van de straat. Lef hebben.

Aanvoelen wat er speelde. En als het erop aankwam: overeind blijven.

Dat laatste was voor mij geen probleem.

Wat niemand in Noord toen nog wist, was dat ik al van jongs af aan trainde. Niet

een beetje, maar serieus. Ik was één van de jongste leden op de karateschool,

waar ik trainde tussen volwassen mannen. Geen kinderlessen, geen zachte

aanpak — maar echte training. Hard. Streng. Met discipline en respect als fundament.

Later kwamen daar judo, worstelen, boksen, kickboksen en jiu-jitsu bij. Ik heb

het allemaal gedaan. Niet om stoer te doen, maar omdat ik iets wilde kunnen.

Iets wilde beheersen. En omdat ik wist dat ik geen teamplayer was. Voetbal?

Niks voor mij. Ik ben geen type dat opgaat in een groep. Ik ben een eenling —

een lone wolf. Dat ben ik mijn hele leven al.

Toen Terry mij meenam de wijken van Noord in, stond ik daar dus niet als een

onzekere jongen van buiten. Ik stond daar met een rugzak vol training en discipline — én de wijsheid die ik van mijn vader had meegekregen:

Niet uitdagen. Niet opfokken. Observeren.